

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความรู้ไม่เหนือกันสอนกันไม่ได้

มันเพ็ญมาตั้งแต่บ่ายวานนี้ ธาตุชั้นนี้เป็นอย่างนั้นละ เอาแน่กับมันไม่ได้ ตั้งแต่บ่ายสองโมงเริ่มมาเรื่อย บทเวลาจะเป็นอยู่เฉยๆ มันก็เป็น ้วยนี้เอาแน่ไม่ได้ เวลาจะเป็นปุบปับขัดกันปุบ พอขัดถ้าไม่คลี่คลายออกไปไปเดี๋ยวนั้นเลย เป็นอย่างนั้น ปุบปับขัดกันปุบ ถ้ามันไม่คลี่คลายออกไปไปเลย อยู่เฉยๆ นี่ละ

การปฏิบัติต่อโลกนี้เราก็ได้ปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถของเรา แต่โลกมันสกปรก ไม่ทราบจะแยกให้ทางไหนๆ มันสกปรก ที่มันนั่นแหละนี่ๆ ตลอดเวลา ไม่ทราบจะแบ่งให้ทางไหนต่อทางไหน เราเองเราบอกตรงๆ เราไม่มีอะไร สามแดนโลกธาตุปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง พุดเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายทราบจากผลแห่งการปฏิบัติมา เราไม่มีอะไรในโลก เมื่อมันเกี่ยวกับโลกก็ต้องเป็นสมมุติ เมื่อเป็นสมมุติก็ต้องมีเรื่องนั้นยุ่งเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา แล้วจะปฏิบัติอย่างไรให้ถูกกับใจของใครๆ ลำบากนะ

ลำพังเราเองเราสบาย ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงจากใจเท่านั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ไม่เคยเห็นกิเลสตัวใดแม้หลานๆ เหลนๆ ของมันจะโผล่หน้าขึ้นมาให้เห็นหรือต่อสู้กันไม่เคยมี ก็มีแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นฟ้าอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่ายเปลี่ยนอยู่อย่างนี้ เปลี่ยนเพื่อธาตุเพื่อชั้นนั้นละ ใจไม่ได้เปลี่ยน เมื่อจอมแห่งความเปลี่ยนแปลงคือกิเลสมันสิ้นซากลงไปแล้วไม่มีอะไรเปลี่ยน ใจไม่มีเปลี่ยน คือกิเลสมันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเอาใจนี้เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่น กิเลสมันถึบมันยันมันตะพ้ออันนี้ขาดลงไปแล้วตรงแนว

สำหรับเราเองเราพูดตรงๆ เราไม่มีอะไรกับโลก เราพูดจริงๆ หมดโดยสิ้นเชิงยังเหลือแต่ชั้นที่เกี่ยวโยงกันเกี่ยวข้องกัน ถ้ากระทบกระเทือนก็เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้น เรื่องจิตไม่มี เพราะธาตุชั้นเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด ธาตุชั้นเป็นสมมุติก็กระทบกระเทือนกันได้ ผิดถูกชั่วดีมีมาตลอด สำหรับจิตใจแล้วไม่มี เมื่อส่วนใหญ่ไม่มีแล้วก็ไม่มีอะไร คือส่วนใหญ่อยู่กับใจ ถ้าใจเอนเสียอย่างเดียวล้มระนาวไปหมด ใจตรงแนวเสียอย่างเดียวไม่มีอะไรล้ม มีแต่กิริยาสมมุติก็เหมือนลมพัดใบไม้ไหวไปไหวมาธรรมดา ต้นลำมันแน่นปึ๊งก็ไม่มีอะไร

นี่เราก็พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังผลการปฏิบัติ หมดที่ต้องติมาตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ เราได้บอกให้ทราบเรียบร้อยแล้ว พุดอย่างตรงไปตรงมา ภาษาธรรมต้องเป็นอย่างนั้น ไม่มีพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้นพันคม พุดตรงไปตรงมา กิเลสตัวหลายส้นพันคม

ขาดสะบั้นลงไปแล้วมีแต่ธรรมตรงแนวเลย นั่นละธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันตรงแนว ตลอดเวลา ที่ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยงคืออันนั้นแหละ

อยู่กับโลกสมมุติมันก็จอมเรื่อง สมมุตินี้ทั้งหมดโลกสมมุติ เรียกว่าวิมุตติ สมมุติ สมมุติคือกองยุ่ง วิมุตติหลุดขาดไม่มีอะไรไปยุ่งเลย ท่านแสดงไว้ว่านิพพาน ดับสนิทตลอด ไม่มีอะไรเหลือภายในใจ กิริยาสมมุติดับลงไปหมดแล้วขั้นเป็นสุดท้าย ดับพริบหมดเลยไม่มีเหลือ ตั้งแต่นั้นมาเราก็ได้ต่อสู้สำหรับพยายามแนะนำสั่งสอนมาตลอด ไม่เอาอะไรเลย คือมันปล่อยหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรแล้ว อย่างช่วยโลกตื่นอยู่อย่างนี้ก็เหมือนกัน เราไม่เคยสนใจกับอะไร ได้มาเพื่อโลกๆ ที่บกพร่องต้องการอยู่ตลอดเวลา ก็ช่วยกันไปอย่างนั้น สำหรับใจที่พอแล้วไม่มีอะไรจะเพิ่ม ไม่มีอะไรจะตัดออก พอ ท่านเรียกว่าพออย่างเลิศเลอ คือใจของท่านผู้บริสุทธิ์ ได้แก่ใจพระพุทธเจ้า ใจพระอรหันต์ เป็นใจที่เหนือโลกสมมุติไปโดยประการทั้งปวง คาดไม่ได้คาดไม่ถูก

สมมุติมาอยู่ในโลกมันต้องคละเคล้ากันอยู่ กระทบกระเทือนกันเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่กันยุ่งนี้ ถูกใจคนนั้นผิดใจคนนี้ ยุ่งตลอด หนักนะ เพียงในครวั้นนั้นกับที่วัดนี้ก็เหมือนกัน อยู่ในความปกครองของเราต้องได้ดูแลทั้งสองฝ่าย เดี่ยวเรื่องนั้นเดี่ยวเรื่องนี่ ไม่เกิดทางนั้นก็เกิดทางนี้ เรายังแก่แล้วเราจะปล่อยทุกอย่างๆ นี่กลับยุ่งเข้ามามาก พระก็ชอบยุ่ง ทางในครวั้นก็ชอบยุ่ง ดีไม่ดีจะยกทัพมาตีกัน เอาเราเป็นเชิงย่ำกัน พวกนี้พวกอยู่บนเชิงย่ำกันอยู่บนเชิงคือเรานั้นแหละ

เฒ่าแก่มาแล้วพูดตามสภาพมันปล่อยหมดไม่อยากเอาอะไรเลย มีแต่กิริยาเท่านั้น ลมหายใจก็เหมือนลมหายใจทั่วโลกไม่มีอะไร ส่วนใจหมดปัญหาแล้วมันก็หมดปัญหาโดยประการทั้งปวงตลอดไป ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง ก็เห็นชัดๆ อยู่ในหัวใจ พระพุทธเจ้าหลอกโลกเมื่อไร สนฺทิกฺขุโณ เห็นผลงานของตัวโดยลำดับ ตั้งแต่พยายามอบรมศึกษาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติ เรียกว่า สนฺทิกฺขุโณ ขั้นสุดท้าย ขาดสะบั้นหมดไม่มีอะไร นั่นละผลงานสมบูรณ์แบบแล้ว ได้แก่บรรลธรรมถึงขั้นอรหันต์สมบูรณ์แบบ ไม่มีอะไรที่จะไปต้องดี เอาออกหรือเพิ่มเข้าไม่มี นั่นละธรรมชาติแท้ แต่เรื่องสมมุติบกพร่องตลอด ยุ่งตลอด

เรายังแก่ลงทุกวัน ๙๔ จะเข้าแล้วนะ เดินโซซัดโซเซ อย่างนั้นละเรื่องธาตุเรื่องขั้นธุดัมภ์ไป ใจไม่มีวัย มีวัยตั้งแต่ธาตุแต่ขั้นธุดัมภ์ เรื่องใจไม่มีวัย ดมภ์ไปอย่างนั้นละพอจะใช้ได้แคไหนก็ใช้ไป ใช้ไม่ได้ตัดผิงเลยไปเลย ก็เท่านั้นไม่เห็นมีอะไรยาก ขอให้พากันฝึกให้ดีจะเป็นอย่างที่ว่าไม่ผิด จิตที่ท่านฝึกได้เต็มที่แล้วไม่มีอะไรกระทบเลยหมดโดยสิ้นเชิง กิริยาอาการของธาตุของขั้นธุดัมภ์ไม่ว่าของเขาของเราเป็นสมมุติมันยุ่งตลอด แต่ธรรมชาติมันท่านหลุดออกจากนี้แล้วหมดความยุ่ง ไม่มีเลย

เมื่อวานตั้งแต่บ่ายสองโมงมาเพื่อยเป็นกำลัง เพื่อยมากไม่ทราบมันเป็นยังไง ตั้งแต่บ่ายสองโมงมา อ่อนตลอด อยู่เฉยๆ ก็เป็น อายุปูนนี้แล้วอย่าเข้าใจว่ามันน่าจะ ความตายไม่แน่ อยู่เฉยๆ นี่ดูเจ้าของ ปุบปับมันขัดกัน ถ้าสมมุติว่ามันขัดกันมันไม่ ออก ตายเดี๋ยวนั้นเลย ทั้งๆ ที่ไม่ปรากฏว่าเป็นโรคอะไร ปรากฏขึ้นในขณะนั้นมันขัดกัน ปุบ ถ้าสมมุติว่ามันไม่คลี่คลายออกไปเดี๋ยวนั้น คนวัยนี้ไม่แน่นอน แต่จะไปจะอยู่มันก็ ชาติขั้นนี้เท่านั้นไม่มีอะไร จิตเรียนรอบแล้วไม่มีปัญหา จะอยู่หรืออยู่ จะไปหรือไป เท่านั้นไม่มีอะไร

เราก็พยายามที่จะทำหัวใจโลกให้มีความสุขความเย็นใจ สุดท้ายโลกก็คือโลก กิเลส ให้มันดีไม่ได้ พอธรรมะอ่อนสั๊กหน่อยมันก็เหยียบไปแหลกไป ถ้าธรรมะไม่สูง เกินมันเสียอย่างเดี๋ยวมันเหยียบตลอดกิเลส ถ้าธรรมะสูงเหยียบหัวมันไปแล้วไม่มี ปัญหา เช่นอย่างจิตพระอรหันต์ไม่มีปัญหา กิเลสไม่อาจเอื้อม หมดโดยสิ้นเชิงไม่มี อะไรเหลือ นั่นละจิตที่บริสุทธิ์ จิตที่หลุดพ้นแล้วไม่มีอะไรในสมมุติ หมดโดยสิ้นเชิง

เราอยู่กับโลกเราก็อยู่ไปอย่างนี้จะว่าไง ใครจะว่าตีว่าชั่วว่าอะไรเราไม่เคยสนใจ ตีชั่วเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้นคืออะไรเอื้อมไม่ถึง นี่สมมุติ อันนั้นวิมุตติ สมมุติ มันก็วิ่งอยู่ตามขั้นสมมุติของมัน ถึงอันนั้นแล้วมันไม่เข้า

เวลาอยู่ในวัดก็ขอให้ดูหัวใจตัวเอง บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่เข้ามาในครัวก็เยอะ ในวัดก็ไม่ค่อย เพิ่มขึ้นทุกวัน วันนี้ตั้ง ๔๐ กว่าพระ เราก็ยิ่งหนัก ไหลเข้ามาๆ ไม่ทราบ จะทำยังไง ยิ่งแกลงไปภาระยิ่งหนักเข้าๆ เรื่องราวเพิ่มเข้าๆ เราคิดว่าจะอยู่สบายๆ วัน หนึ่งๆ อยู่สบายไม่มีเรื่อง ถ้าเราอยู่ลำพังเราสบาย คือสบายเลยสมมุติ ว่าให้มันชัดเจน นั่งอยู่ที่ไหนสบายหมด ว่างหมดโลกธาตุ หัวใจดวงนี้ว่างจากสมมุติแล้วไม่มีอะไร ยืน เดินนั่งนอนด้วยความว่างล้วนๆ เลย

นั่นละท่านว่า สุธัญโต โลภ อเวกขสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อน โมฆราช เธอ จงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุภวัติ ความเห็นว่าเป็นเราเป็นเขาซึ่งเป็นก้างขวางคอกออกเสีย จะพึงหลุดพ้นโดยไม่ต้องสงสัย ความตายจะตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่า จิตเมื่อว่างเต็มที่แล้วไม่มีอะไร ตาม ตามไม่ทัน มันไม่ว่างนั้นละมันถึงตามกันทันทุกวันนี้ ความยุ่งเหยิงวุ่นวายคือความ ไม่ว่างของใจ ถ้าความว่างของใจเต็มเหนียวแล้วไม่มีอะไร หมด

สงสารก็สงสารทั่วโลกเสมอกันหมด เราพูดจริงๆ ไม่ได้ไปหนักคนนั้นไปหนัก คนนี้ เสมอกันหมด ถ้าจะเป็นจุดก็เป็นจุดเสียเฉพาะๆ เพียงเท่านั้นๆ แต่ไม่ติด แน่ๆ ไม่ติดรักไม่ติดชัง ไม่ติดเกลียดติดโกรธ เพียงแสบออกมาที่ดับไปๆ ถ้าพูดถึงความ เสมอ เสมอทั่วแดนโลกธาตุจิตดวงนี้ เสมอหมดเลย ไม่มีอะไรจะหนักจะเบาจะ

เอนจะเอียง ไม่มี เสมอต้นเสมอปลายตลอดเวลา แต่การวางในสมมุติก็มีแง่หนักเบาต่าง ๆ กันตามสิ่งที่มาเกี่ยวข้อง ควรจะหนักก็หนัก ควรจะเบาก็เบา ควรจะพูดไพเราะเพราะพริ้งสำนวนอ่อนหวานก็พูด ควรจะแข็งกว่านั้นก็แข็ง ควรจะเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดก็เด็ดเดี่ยวเฉียบขาด แต่นี่เป็นทางของธรรมเดินทั้งนั้น ไม่ได้เป็นทางของกิเลสเดิน

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านเดินตามสายของธรรม จะนิมนวลอ่อนหวานนั้นคือสายของธรรม จะดุดำว่ำกล่าวหนักเบามากน้อยนั้นคือสายของธรรม จะเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดถึงขั้นอุปหินั้นก็คือสายของธรรม ท่านเดินอย่างนั้น ท่านไม่ได้เดินเพื่อความฉิบหายกับอะไร แต่ผู้นั้นไปสร้างความฉิบหายแก่ตัวเองด้วยความสำคัญผิดนั้นแหละ ท่านจึงว่ามีชฌิมมาปฏิบัติ หรือสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้ว ถ้านำไปปฏิบัติ ก็พอจะปรับปรุงตัวเราได้

นี่อ่อนลงทุกวัน ๆ เหนื่อย วันหนึ่ง ๆ เหนื่อย เดินจงกรมอยู่บนกุฏิโชชัดโชเซ มีลูกกรงอยู่นั้นมันก็ไปโดนลูกกรงจนได้ อย่างนั้นละธาตุขันธ์มันไม่เอาไหนแล้วทุกวันนี้ใช้มันไปอย่างนั้นละ ธาตุขันธ์ที่เดินที่เปลี่ยนแปลงนี้ก็เปลี่ยนแปลงเพราะมันนั้นแหละ เพราะธาตุขันธ์นั้นแหละ จิตจะเปลี่ยนแปลงหาอะไรไม่มีจิต มีแต่เปลี่ยนแปลงธาตุขันธ์ไม่ให้หนักเบาเกินไป ยืนเดินนั่งนอนให้เสมอ นั้นละท่านเรียกว่าเปลี่ยนอริยาบถพอให้อยู่กันได้ ถ้าไม่เปลี่ยนไม่ได้ ยืนนานก็ขัด เดินนานก็ขัด นั่งนานก็ขัด นอนนานก็ขัด มีแต่เรื่องขัด จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าทรงเดินจงกรมตลอดวันนิพพาน มีในตำรา พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเดินจงกรมตลอดเวลา อันนี้มีอยู่สองแง่ แง่หนึ่งเป็นการคลี่คลายธาตุขันธ์คือความเป็นอยู่ให้สม่ำเสมอ ไม่ให้หนักไม่ให้เบาเกินไป อันที่สอง พิจารณาโลก อันนี้ลึกซึ้งมาก ท่านเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ท่านพิจารณาภายในภายนอกตลอดทั่วถึง แต่เวลาท่านเดินจงกรมเปลี่ยนอริยาบถนี้เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ ก็เพื่อคลี่คลายธาตุขันธ์เท่านั้นเอง ส่วนจิตใจละเอียดมากทีเดียว

ธรรมเหล่านี้ใครจะไปรู้ได้ ขึ้นแรกก็พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ต่อมาก็มีพระสาวกทั้งหลายรู้ตามเดินตามเป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ต่อมาก็กุดตวันไปจะไม่มีใครเป็นสรณะของใครได้ ตัวเองก็เป็นสรณะของตัวเองไม่ได้ แล้วจะเป็นสรณะของคนอื่นได้ยังไง เจ้าของก็ล้มเหลว มองไปที่ไหนมีแต่ความล้มเหลวเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มผู้เต็มคนเต็มสัตว์ ไม่มีอะไรที่จะยับยั้งซึ่งตัวพอเป็นหลักเป็นเกณฑ์ได้เลย เหลว นั้นเอาธรรมเข้าไปจับปั๊บในใจ อะไรจะล้มเหลว ๆ ธรรมไม่ล้มเหลว ธรรมตรงแนวเลย สบาย

จะทุกข์จะจนจะมั่งจะมีนั้นอยู่ภายนอก ใจกับธรรมอยู่ด้วยกันแล้วเสมอเลย สมบัติแท้คือธรรม ถ้าเข้าถึงใจแล้วใจจะอบอุ่นทันที ถ้าไม่มีธรรมเข้าถึงใจ อะไรจะมีมากมีน้อยไม่

สำคัญล้มเหลวไปได้ทั้งนั้น ถ้าใจกับธรรมอยู่ด้วยกันแล้วสะดวกสบาย อยู่ไหนสบายๆ นี้ก็อ่อนลงทุกวันๆ เมื่อวานนี้ก็ไปเยี่ยมดูเจดีย์แม่ชีแก้ว ที่ไปนี้ว่าแห้วพวกมีชีวิตอยู่ เข้าใจใหม่ละ ผู้ตายแล้วก็ตายหายห่วงแล้วเราไม่เป็นอารมณ์ แต่ผู้ยังมีชีวิตอยู่ที่เคยเกี่ยวเนื่องกับเรามาตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ ละมัง เราไปจำพรรษาที่นั่น ๔ ปี พวกนี้ก็ได้รับความอบอุ่นเรื่อยมา เวลาเราจะจากไปเสียงร้องห่มร้องไห้เต็มบ้านเต็มสำนักชี ก็อย่างนั้นละจะให้ว่าไง เราไปอยู่นั้น ๔ ปี เวลาเราจะจากไปเสียงร้องห่มร้องไห้ เอ๊ะ ทำไง นี่ก็ต้องไปเกี่ยวโยงกันอยู่นั้น

เมื่อวานนี้ก็ไป เอาของไปส่งๆ ให้แล้วปัจฉัยก็ไปมอบเอาمامอบให้ผู้ที่มีชีวิตอยู่ ผู้ที่ตายไปแล้วก็แล้ว อย่างแม่ชีแก้วหายห่วงแล้วเราไม่สงสัยละ หายห่วงแล้ว ไปด้วยเรียกว่าสุคติเลยโลกไปแล้ว อันนี้พวกยังมีชีวิตอยู่ก็เกี่ยวโยงกันกับความอดอยากขาดแคลน ไปเราก็ก้ออะไรๆ ไปมอบ ปัจฉัยไปมอบ อย่างนั้นละ ไปอยู่เรื่อยๆ ว่าแห้วมากทางนั้นอยู่ใกล้ก็ตามนะห้วยทรายจิตใจมาอยู่ที่นี่ เพราะเราเคยอยู่ที่นั่นมานาน จิตใจมาอยู่ที่นี่พวกสำนักชีทั้งหมด เมื่อวานนี้ว่า ๑๙ คนพวกแม่ชี นับดูเมื่อวาน ๑๙ คน เราก็ก้อคนละพันๆ ๑๙ พัน แล้วก็เอาปัจฉัยมอบไว้สำหรับส่วนกลางทำหมื่น เราไปที่ไรทำอย่างนั้นๆ ส่วนอาหารการกินเครื่องกระป๋องกระป๋องนี่เอาให้เต็มรถเลย เทป๊ะลงไปเป็นอย่างนั้นละไปเยี่ยม

สำนักนั้นจิตใจอยู่ทางนี้ละ ถึงจะห่างกันมาหลายปีก็ตาม อำนาจแห่งคุณธรรมไม่จิตจาง เราไปอยู่นั้น ๔ ปี เราไม่ลืมเวลาจะจากมาร้องห่มร้องไห้ อู๋ อิ๊กทีก ทั้งชาวบ้านชาววัด มันก็จำเป็นต้องจาก แนะ จะว่าไง เวลามีโอกาสก็ไปเยี่ยมๆ แล้วการเทศนาว่าการไม่เอาเดี๋ยวนี้ไม่สอน เขามาเขาก็มารอ เราก็ก้อไปดูนั่นเสร็จแล้วก็พูดสองสามคำ มอบนั้นมอบนี้เสร็จออกเลย เท่านั้นเขาก็พอใจ

แม่ชีแก้วนี้อธิฐิของแก่กลายเป็นพระธาตุสวยงามมากนะ แก่ผ่านไปได้ปี ๙๕ ๙๓ เราย้อนกลับมาจำพรรษาห้วยทราย ๙๒ พ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพ ๙๓ เราย้อนกลับมาจำพรรษาที่หนองผือเพื่อความอบอุ่นแก่ชาวบ้านทั้งหลาย ๙๔ นั้นละถึงได้ไปห้วยทราย ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ไปอยู่นั้นได้ ๔ ปี จากนั้นก็ลงจันทน์ ไปจำพรรษาที่จันทน์ หลังจากจันทน์ก็มาสร้างวัดเป็นลำดับลำดับมา ตั้งห้าหกสิบปีแล้วมัง ๙๓ ๙๔ จนกระทั่งปานนี้ ปีนี้ ๕๐ จะ ๖๐ ไซ้ใหม่ นั้นละจากห้วยทรายไป ๕๖ ปี ไปสำนักห้วยทราย

เอ้ เรื่องหลวงปู่มั่นนี่ท่านท่านายสำคัญมากนะ เราไม่ลืม ก็ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไร เขามาเล่าให้ฟัง เราก็ก้อฟังถนัดหูถนัดใจละชิ พอเราไปที่นั่น แล้วแก็ก้อแม่ชีแก้ว พอออกพรรษาแล้ว เอ้อ ปีนี้จะมีครูบาอาจารย์ทั้งหลายมาโปรดพวกเรา แปลกอยู่นะ สมัยหลวงปู่มั่นมาพักที่หนองน่องเป็นสมัยหนึ่งที่ใหญ่โตมาก คราวนี้จะมาอีกแล้วนี่

ออกพรรษาแล้วจะมาละ แก้วแล้ว จากนั้นแล้วใครก็จ้อง มีครูบาอาจารย์มาจากที่ไหน มาพักวัดห้วยทรายให้คนไปดูๆ องค์กรนี้ใช้ใหม่ๆ ไม่ใช่ๆ แก้วก็เสื่อเรื่อยเลย พุดให้มัน ชัดเจนเสียว่าจี้เลย พอถึงวาระของเราไป พอเราไปถึงปีบออกมาดู แล้วองค์กรนี้ใช้ใหม่ องค์กรนี้แหละใช้ที่สุดเลย ใช้เต็มเหนี่ยวเลย

พุดให้มันตรงไปตรงมา พอมองเห็นเท่านั้นไม่ทราบมันลงมันกล้วมันอะไร เคารพในอรรถในธรรมมันถึงกันหมดในขณะเดียวกันแก้ว ทั้งจะปวดหนักปวดเบา แก้วว่างั้นนะ พอเห็นเท่านั้นละทั้งจะปวดหนักปวดเบา องค์กรนี้แหละว่างั้นเลยชื่อนี้เลย นี่แหละองค์จะสอนพวกเรา แต่คอยดูไปท่านจะสอนใหม่แก้ว มีข้อแม้อยู่ ท่านจะสอนเราใหม่คอยดู แต่องค์กรนี้แหละว่างั้นเลย นั่นเห็นใหม่ละแก้วเลยนะ พอไปถึงก็สอน หรือไม่สอนไล่แกลงจากภูเขา นี่สอนหรือไม่สอน เอาขนาดนั้นนะไล่แม่ชีแก้วลงจาก ภูเขาร้องไห้ๆ ลงไปเฉย น้ำตานี้ไม่มีประโยชน์ น้ำธรรมต่างหากมีประโยชน์ น้ำธรรมที่ เราสอนถ้าไม่รับแล้วไม่เกิดประโยชน์ น้ำตาอยู่ที่ไหนก็มี

ลงไปแก้วก็คิดไปพิจารณา หมดหวังแหละ ก็หวังจะฟังครูบาอาจารย์องค์นี้ แล้วที่ นี้ถูกท่านไล่ลงจากภูเขาถึงขนาดร้องไห้เราจะฟังใครที่นี้ แก้วก็มาทบทวน ที่ท่านไล่ลง ภูเขาเพราะเหตุผลกลไกอะไร นั่นเอาตรงนี้นะ ธรรมตาครูบาอาจารย์ก็แนะนำสั่งสอน โลก นี่ท่านไล่ลงภูเขาเพราะอะไร ไม่ใช่เรามีทิฐิมานะไม่ลงท่านหรือ พอจิตรวมปีบเหาะ เห็นเดินฟ้า เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมนรกอเวจีแกเห็นหมดเลย นั่น เราค่อยๆ ดี ตะล่อมเข้ามาๆ อันนั้นไม่ใช่เรื่องแก้วกิเลส เหมือนตาเราไปเห็น..หูฟังนั้นฟังไป เดินไป ตามสายทางได้ยินไปเห็นไปๆ ธรรมตา ความรู้ของจิตแบบนี้ก็แบบเดียวกันไม่ใช่เรื่อง แก้วกิเลส

เราค่อยดีตะล่อมเข้ามาๆ จนกระทั่งถึงที่สุดละที่นี้ แก้วก็ดี้อ เพราะมันติดไม่ใช่ อะไร จะยกโทษแก้ที่เดียวก็ไม่ถูกเพราะไม่มีใครเคยสอน แล้วความรู้อันนี้ก็เกิดขึ้นกับ แก้วจนติด ดีเข้ามาไม่ให้ออกรู้ แก้วก็เป็นอยู่อย่างนั้นละ จนได้เถียงกัน นี่ละต่อไปที่ไล่แกลงจากภูเขา แก้วสู้กับครูละชิ ทางนั้นดีเข้ามาๆ เพราะเราดูหมดแล้วพิจารณาหมดแล้ว รู้ หมดแล้ว แก้วยังไม่รู้ แก้วก็มีทิฐิมานะว่าแก้วแกเห็น ดีไม่ดีแก้วจะเอาความรู้มาสอนเราอีก นั่นละขั้นสุดท้ายไล่ลงจากภูเขา ร้องไห้ลงไป

ไปได้ ๔ วัน แก้วไปด้วยความหมดหวัง หมดที่ฟังไม่มีอะไรแล้วก็หวังอาจารย์ องค์กรนี้แหละ ในนิมิตอะไรๆ บอกหมด แน่ แก้วก็บอกชัดเจน ก็หวังอาจารย์องค์นี้ ใน นิมิตอะไรๆ บอกหมดเลยว่าองค์กรนี้ แล้วทำไมจึงถูกไล่ลงภูเขาเป็นเพราะอะไร แก้วมา พิจารณา เพราะไม่ฟังเสียงท่าน ทางนั้นจะออกรู้ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเห็นหมด นะ แก้วเก่งมาก แต่เราว่านั่นมันไม่ใช่เรื่องแก้วกิเลส เราบวชมาเพื่อแก้วกิเลส อะไรจะแก้

กิเลสเราสอนลงไปจุดนั้น ที่นี้แกไม่ยอมฟังเสียง แกก็ตีบคลานไปตามลมๆ แล้งๆ ไปสุดท้ายเราก็ไต่ลงภูเขา ร้องไห้ลงไป ได้สัปดาห์กลับมา มาทบทวน

ที่ท่านไล่เพราะอะไรท่านถึงไล่ลง เราผิดหรือเราถูก..พิจารณานะ ก็เพราะไม่ปฏิบัติตามท่าน สุดท้ายท่านไล่ เอ้อ สมควรแล้ว ถ้าปฏิบัติตามท่าน เอ้า ท่านจะไล่ให้เห็นนะ ลองปฏิบัติตามท่านดูซินะ ปฏิบัติตามเราก็ปฏิบัติมาแล้วเป็นอย่างนี้ละ ที่นี้ท่านสอนให้ปฏิบัติตามท่านไม่ยอมฟัง ท่านไล่ลงสมควรแล้ว แกก็เลยพลิกใหม่ เอาอุบายของเราที่สอน เอ้า ท่านสอนว่าไงเอานี้มาปฏิบัติซิ ลงใจที่นี้ ปล่อยทธิमानะความสำคัญต่นต่าง ๆ เข้ามาพิจารณาตามที่เราสอน มันก็ลงฝังละชิที่นี้ละ ลงเต็มเหนี่ยวเลยนะแก ว่า จิตไม่เคยลงขนาดนั้นเลย ลงอย่างเต็มเหนี่ยว

พอจิตถอนขึ้นมา โอ้ หลายชั่วโมง พอจิตถอนขึ้นมาก็หันหน้าไปภูเขา เราจำพรรษาอยู่ภูเขาทางตะวันตกสำนักชี ภูเขาโน้น หันหน้าไปโน้นกราบ แล้วตอนเย็นก็พาหมู่คณะไป ถูกเราไล่ลงแล้วสามสัปดาห์กลับขึ้นไป คึกคักเอาอีกนะ มาอะไรอีกขนาด เรากำลังปิดกวาดอยู่กับเณรหนึ่ง เดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อนๆ มันเป็นอย่างนี้ เราก็เลยวางไม้ตาดที่ตรงนั้น เณรก็วางที่นั่น เขาก็ขึ้นไปลานหิน ก็เลยคุยกันที่ตรงนั้น แกก็เล่าเรื่องให้ฟังๆ ว่ามันถูกต้องแล้วยอมรับแล้ว เราก็เสริมสอนเพิ่ม ตั้งแต่นั้นมาก็ลงเลยที่นี้ละ ลงหมดเลย นั่นละแกจึงค่อยผ่านได้ ถ้าเป็นบ้ากับลมๆ แล้งๆ ยังไงมันก็ผ่านไม่ได้ นี่แม่ชีแก้ว

แกบอกตั้งแต่ต้นนะ ท่านว่า เวลาเราไปแล้วนี้ห้ามไม่ให้ภาวนา หลวงปู่มั่นท่านสั่ง เวลาเราไปนี้ห้ามไม่ให้ภาวนา จะเป็นบ้ากับโลกกับสังสารเขาก็แล้วแต่เถอะท่านว่าแต่ไม่ให้ภาวนา คือจิตผาดโผน ถ้าไม่มีผู้มาสอนที่รู้ฉลาดยิ่งกว่านี้จะเสียคนได้ ความหมายว่าจั้น ไปแกก็เล่าให้ฟังอย่างนั้นเราก็ฟัง ว่าหลวงปู่มั่นท่านห้ามไม่ให้ภาวนา เราจับจุดนั้นปุ๊บ ต้องมีเหตุผลโลกอันหนึ่งท่านถึงจะห้าม สักเดียวแกก็แยบออกมาออกแล้ว อ้อ อันนี้เอง จากนั้นเราไปแกก็ยังสู้กับเรา จนได้ไล่ลงจากภูเขา

มีเทวดาจนกระทั่งนรกเปรตผีติดคุกติดตะราง เมืองผีมีห้องซังเหมือนกันนะ แกเล่าละเอียดล่อมากไปเห็นหมดเลย ผีแท้ๆ ก็มีผีอันธพาลนะแกว่า ผีเป็นคนดิบคนดีผีดิบผีดีมี ผีอันธพาลมีต้องเอาเข้ากรงซังไว้ แกบอกอย่างนั้นนะ แล้วแกก็ถามเขา ซังไว้ทำไมอย่างนี้ พวกนี้พวกอันธพาลปล่อยไม่ได้มันทำลายเขา เมืองผีก็มีห้องซังเหมือนกัน แกไปเห็นหมดนั้นละ แต่มันเห็นนอกๆ มันไม่เห็นกิเลสตัวเป็นภัยต่อจิตใจซึ่งดีเข้ามาที่นี้ นั่นละที่แกไม่ยอมฟัง แกติด เราก็เห็นใจแกอยู่แกติด ถึงได้ตีเข้ามาๆ เมื่อไม่ฟังไล่ลงภูเขา พอจากนั้นแกระลึกได้แกก็พิจารณาตามเรา มันก็รู้ขึ้นมายอมรับถึงขึ้นไป

คราวนี้หมอบเลยนะ ขึ้นไปคราวนี้หมอบเลย พอเห็นผลประจักษ์ในวันที่เราสอนอย่างเด็ดๆ เมื่อแกไม่ฟังไล่แกลงจากภูเขา พอลงภูเขาแล้วแกระลึกได้แกมาพิจารณาตามเราสอนนั้นก็ดีขึ้นมา แกจึงกลับขึ้นมาอีก ของง่ายเมื่อไร นั่นละเห็นไหม ความรู้ของผู้ปฏิบัติ ถ้าไม่เหนือกันสอนกันไม่ได้ ธรรมตางๆ ปลาๆ สอนกันไม่ได้ ยกตัวอย่าง เราไม่ได้ยกตนโพนตัวโอ้อวดนะ อย่างเรากับผู้เฒ่าแม่แก้วนี้ชดกันขนาดนั้น จนขนาดได้ไล่ลงภูเขาร้องไห้ลงไป เอากันขนาดนั้นนะ ไม่นักไม่ได้ จากนั้นก็ไปพิจารณาตามเรานั้นก็ลงตามที่เรา ลงนี้ขึ้นมาก็หมอบเลย นั่นเห็นไหมละ จากนั้นแกก็ผ่านได้ไม่นานนะ

เราไปปี ๙๓ ไปจำพรรษาที่หนองผือ ๙๒ พ่อแม่ครูจารย์มั่นล่อง ๙๓ ย้อนไปจำพรรษาหนองผือ ให้พี่น้องทางหนองผือเรามีความอบอุ่นบ้าง ๙๔ ก็ไปห้วยทราย แกก็ภาวนาเก่งอยู่แล้ว ไปก็เอากันเลย ปี ๙๔ เอาหนักเหมือนกัน ๙๕ ยิ่งเร่งหนักเลย นั่นละ แกผ่านได้ปี ๙๕ แม่ชีแก้ว จนกระทั่งผ่านมาถึงวันตายนี้หลายสิบปี เพราะฉะนั้นอัฐิของแกจึงกลายเป็นพระธาตุได้อย่างรวดเร็วและสวยงาม

คืออัฐิกลายเป็นพระธาตุนี้มีอยู่หลายประการ ผู้หนึ่งค่อยดำเนินไปๆ จิตค่อยสม่ำเสมอหลุดพ้นปีบ จะนิพพานไปในไม่ช้าอัฐิก็กลายเป็นพระธาตุได้เร็ว บางองค์พอพิจารณาปุบปับ..บรรลุธรรมปឹងแล้วก็นิพพานไปเสีย นี่อัฐิจะกลายเป็นพระธาตุช้า คืออยู่ระหว่างจิตกับธาตุชั้นธัมมอบรมกันโดยหลักธรรมชาติ เป็นอยู่นานเท่าไรอัฐิยิ่งกลายเป็นพระธาตุได้ละเอียดล่อ เพราะปรกติจิตที่บริสุทธิ์นั้นมันชักฟอกธาตุชั้นธัมมเป็นหลักธรรมชาตินะเป็นเอง ชักฟอกอยู่ธรรมดา ยืน เดิน นั่ง นอนชักฟอกอยู่นั้นเป็นหลักธรรมชาติ ทีนี้เวลาท่านเข้าสมาธิสมาบัติท่านเข้าภาวนานั้นละชักฟอกร้อยเปอร์เซ็นต์ จิตเข้ามานี้หมดแล้วชักฟอกตลอดเลย เพราะฉะนั้นจิตจึงกลายเป็นพระธาตุได้ช้าหรือเร็วต่างกัน เพราะจิตผู้ครองชั้นธัมมบรรลุธรรมช้าเร็วต่างกัน ให้พากันเข้าใจเสียอย่างนี้ วันนี้ก็ไม่มีอะไรละว่าจะไม่พูดมากมันก็มากแล้วละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ